HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

ושמואל דאמר אנא דאמרי אפילו לרבי יאשיה מדאיצטריך קרא לרבוייה לתמיה ס"מ נלמוד מזה שתים ליורשה וליטמא לה ולהתכילה מרומה וכ"ש לרבי יונתן דאמר אינה שותה משום דלמוד מזה שתים. והא דליצטריך למעוטי מתמכתא בעלמא היא ונלמוד קרא אחר לחכי להקיש תשא כדאני לעיל [כד.]: עוברת על דת. יהודית. שהיתה נוטעה ויושבת ומשקה פרועה ועווה בשוק ומדברת עם כל אדם דאמר בכתובות בפרק המדיר (דף עב.) דיוצאה שלא בכתובה: **לריקה מפרעה.** שמא תמחול ואם תמחול לו תפסיד כתובתה או אינה לריקה מתראה דבעלמא מפסדת:

למאי. כיון דלא שתיא קינוי למאי להני: **לאפוקי כתובתה.** ואי לאו דקני לה מפסדת אלמא לריקה מתראה וזו עוברת על דת היא שנפסדה עם מנכסיה: **להשקותה כשהיא נשואה.** (ב) ואם תמצא לומר ניטמין שותה על ידי קינוי שלו לירושין שאינו יכול להשקותה כשהיא מרוסה דבעינן שתהא תחת אישה: **לאוסרה אבועל.** קינוי לא מהני אלא לאוסרה על בועלה אם ימות זה או יגרשנה ולא שתא (ג): **אלא לפוסלה מכתובתה.** מכלל דלי לא תמרו דה לא מפסדת: **דתנן.** לקמן בפרק כשם שהמים בודקין (דף כז.): **שאני הכא דלית לה אימתא דבעל.** המתלה: **דלית לה אימתא דבעל.** ואי לאו לאחמרו דה כי דינא לא הוה לן למיתנא כיון דלית לה אימתא אין תימה בדבר אם עוברת על דת ואין זה פריעותא יתירתא אבל מי שבעלה אלמנה ואינה יראה ממנו ועוברת על דת פריעותא יתירתא היא דה ואיכא למימר דבלאו המתלה גמי מפסדת כתובתה: **אלא רחמנא.** דכתיב (ד) וקנא את אשתו: **או דלמא כיון דקפיד קפיד.** כלומר כיון דחומרים דבעל למיקפד בהכי על כרחיה דהאי גמי הוי קפידא כגבייה: **עבדינן מינאי דלמא לא ניחא ליה.** והיאך אנו נעשים שלוחים לו בדבר שהוא חוב לו אפילו מפץ בו וקיימת לן (כתובות דף יא.) לימין חבין לאדם שלא בפניו: **שמחל על קנוי.** והשתא ס"ד דקנאי אין שמחל קודם שתיזה אין שמחל לאחר שתיזה ואם תימצי לומר עוברת על דת שרצה לקיימה מקיימה הני מילי בלא קינוי אבל היכא דאיכא קינוי ושתיזה ולא למחול מהו מי עקר קינוי ושריא ליה או לא: **עבדינן מידי דאתי בעל ומיזל.** ואיכא זילותא דבי דינא: **מסתמא דמילתא אדם מפייס בו.** ומתניתין אמתא דעתיה דאינשי ומקניין לה ולאי אתי ומחיל מחיל: **מאי שנא תלמידי חכמים.** מירוצא הוא והכי קאמר לעולם מחיל ודיקא ליה ממתני' מאי שנא דבעינן תלמידי חכמים משום דגמירי לאסורה בלא דלמא מחיל קינוי ואי לא מחיל ומחיל לאחר שתיזה: **אם לי זעירא.** שהיה מתנאי יוסלים: **וקן ממרא.** שהמרה על ב"ד של לשכת הגזית ומיתתו בחנק: **שאינו בלאו.** אחרי אסר לו הכתוב לא יהיה לו נשים ולא יסור לבבו (דברים יז, יז) ואפילו הכי לא עבר עד שכתב לו ספר תורה לעצמו שנאמר (שם) ובתב לו את משנה התורה הזאת וגו' ולמדנין ביבמות (יד:) מה אני מקיים אחרי אשר הוטמאה לרבות סוטה שנסתתה (לעיל ז.). שכן יש לה היתר. לכשתטהר, לפיכך אין יכול לומר מוקפו, שמוטמא הוא לאחר זמן (שם). **תאמר בסוטה** שאין לה היתר. אם תמצא טענה ולפיכך נצו רוקף לאחריה (שם). שטר העומד לגבות כגבוי דמי. כלומר גדול כח הסטר וכמו שמוחזק בנכסים (יבמות לח:) מי שהנכסים מסועדים לו יש על הטלטלים והנכסים במחזק בעל הסטר עומדין כאילו הוא גבוי ועומד, לפיכך היא גובה מפקר, שאינה באה להוציא מהם שהרי הנכסים עליה להביא, אלא הם באים להוציא ממנה (שבועות מח:).

שמע מינה בעל שמחל על קינויו קינויו מחול. ומפשטו נמי עוברת על דת אם לא בעלה לקיימה מקיימה לפילו התרה בה(ה):

ה) בית שמאי אומרים נוטלת כתובתה. ואם תאמר מ"ש דלאחרי ב"ש נוטלת כתובתה ובפרק מי שמת (ב"ב דף קנח.) גבי נפל הבית עליו ועל אשתו ו) נפל הבית עליו ועל אביו והיתה עליו כתובת אשתו וכו' דלאחרי ב"ש יחלוקו הואיל וספק הוא מי מת ראשון וכן בפרק המולך (יבמות דף לח:) ובכתובות בפרק האשה שנפלו לה נכסים (דף פ:) גבי שומרת יבם שמתה מה יעשו בנכסים הנכנסין ויוציאן עמה בית שמאי אומרים יחלוקו ומפרש בגמרא בפ' המולך (יבמות דף לח:) משום

ושמואל אמר אנא דאמרי אפילו לרבי יאשיה מדאיצטריך קרא לרבוייה מכלל דלאו אשתו היא כלל איבעיא להו עוברת על דת צריכה התראה להפסידה כתובתה או אינה צריכה מי אמרינן כיון דעוברת על דת היא לא בעיא התראה או דלמא תיבעי התראה דאי הדרה בה תיהדר בה ת"ש [ו] ארוסה ושומרת יבם לא שותות ולא נוטלות כתובה [ז] מישתא הוא דלא שתיא הא קנויי מקני לה למאי לאו להפסידה כתובתה אמר אביי לא לאוסרה עליו רב פפא אמר להשקותה כשהיא נשואה [ח] כדתניא אין מקנין לארוסה להשקותה כשהיא ארוסה [ט] אבל מקנין לארוסה להשקותה כשהיא נשואה אמר רבא ת"ש אלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט ממזרת ונתינה לישראל בת ישראל לממזר ולנתין לא שותות ולא נוטלות כתובה מישתא הוא דלא שתיא הא קנויי מקני להו ולמאי אי לאוסרן עליו הא אסירן וקיימן אלא לאו להפסידן כתובתן אמר רב יהודה מדיסקרתא לא לאוסרה [י] לבועל כבעל דתנן [יא] כשם שאסורה לבעל כך אסורה לבועל א"ר חנינא מסורא ת"ש ואלו שבית דין מקנין להן מי שנתחרש בעלה או נשתטה או שהיה חבוש בבית האסורין ולא להשקותה כשהיא נשואה אמרו אלא לפוסלה מכתובתה ש"מ [יב] בעי התראה ש"מ וכולהו מאי טעמא לא אמרי מהא דלמא שאני התם דלית לה אימתא דבעל כלל איבעיא להו עוברת על דת ורצה בעל לקיימה [יג] מקיימה או אינו מקיימה מי אמרינן בקפידא דבעל תלא רחמנא והא לא קפיד או דלמא כיון דקפיד קפיד ת"ש ואלו שבית דין מקנין להן מי שנתחרש בעלה או נשתטה או שהיה חבוש בבית האסורין ואי אמרת רצה בעל לקיימה מקיימה עבדי ב"ד מידי דלמא לא ניחא ליה לבעל סתמא דמילתא כיון דעוברת על דת היא מינח ניחא ליה איבעיא להו בעל שמחל על קינויו קינויו מחול או אינו מחול מי אמרינן בקינוי דבעל תלא רחמנא ובעל הא מחיל ליה לקינויו או דלמא כיון דקני ליה מעיקרא לא מצי מחיל ליה ת"ש ואלו שב"ד מקנין להן מי שנתחרש בעלה או נשתטה או שהיה חבוש בבית האסורין ואי אמרת בעל שמחל על קינויו קינויו מחול מידי דאתי בעל מחיל ליה סתמא דמלתא אדם מסכים על דעת ב"ד ת"ש [טו] ומוסרין לו שני ת"ח שמא יבא עליה בדרך ואי אמרת בעל שמחל על קינויו קינויו מחול לחליה לקינויה ולבעול מ"ש תלמידי חכמים דגמירי דאי בעי למיבעל אמרי ליה אחליה לקינוייך ובעלה ת"ש [טז] דאמר ר' יאשיה שלשה דברים סח לי זעירא מאנשי ירושלים [יז] בעל שמחל על קינויו קינויו מחול וזקן ממרא שרצו בית דין למחול לו מוחלין לו [יח] ובן סורר ומורה שרצו אביו ואמו למחול לו מוחלין לו וכשבאתי אצל חבירי שבדרום על שנים הודו לי ועל זקן ממרא [יט] לא הודו לי שלא ירבו מחלוקת בישראל ש"מ בעל שמחל על קינויו קינויו מחול ש"מ פליגי בה רב אחא ורבינא חד אמר [כ] קודם סתירה מחול לאחר סתירה אינו מחול וחד אמר לאחר סתירה נמי מחול ומסתברא כמאן דאמר אינו מחול ממאי מדקא מהדרי רבנן לרבי יוסי דתניא [כא] רבי יוסי אומר בעלה נאמן עליה מקל וחומר ומה נדה שהיא בכרת בעלה נאמן עליה סוטה שהיא בלאו לא כל שכן אמרו לו לא אם אמרת בנדה שכן יש לה היתר תאמר בסוטה שאין לה היתר ואי אמרת לאחר סתירה מחול לה משכחת לה דיש לה היתר דאי בעי מחיל ליה לקינויה ובעיל אלא ש"מ לאחר סתירה אינו מחול שמע מינה: מתו בעליהן עד שלא שתו ב"ש כו': במאי קמיפלגי בית שמאי סברי [כב] שטר העומד לגבות כגבוי דמי

מסורת הש"ס

ו) [יבמות נח., ג) [לעיל כד.], ז) [יבמות נח:], ד) נקמן כז., ה) לעיל ז., ו) סנהדרין פה., ז) [לעיל ז.], ח) יבמות נח: כתובות פה. גיטין לו. שבועות מה: [ב"מ סב.], ט) [במדבר ה], י) [לעיל כד.], יא) [שיל לעיל כה. כתובות], יב) [סם קמ.].

הגהות הב"ח

(א) גמ' אבועל כבעל: (ב) רש"י ד"ה להשקותה וכו' דאם תמצה: (ג) ד"ה לפוסלה וכו' ולא שתא סם"ד ותמ"כ מ"ש דתנן לקמן בפ' כשם הסמ"ד ותמ"כ מ"ש אלא לפוסלה מכתובתה: (ד) תוס' ד"ה שתא וכו' התראה בה. נ"ב עיין פירושו בשו"ת שלי סי' קמ"ג:

מוסף רש"י

הא קנויי מקנא לה. ליאסר עליו, מדקתני לה טוטלות כתובה (לעיל כד.). כשם שאסורה לבעל כך אסורה לבועל. אם ימות בעלה או יגרשנה (לעיל ב.). ומוסרין לו שני ת"ח שמא יבא עליה בדרך. שלריך להשקותה בירושלים בפ"ד דגבולו (לעיל ז.). בעל שמחל על קינויו. שקינוי לאחמה אל תפקדני עם פלוני, קינויו מחול. ואם נפקדה אינה נאסרת עליו (סנהדרין פח.). **ובן סורר ומורה שרצו אביו ואמו למחול לו.** אף לאחר שהתרו בו וקלקל והלקוהו וחזר וקלקל, אם רלו למחול ולא הביאוהו לבית דין, מוחלין לו. שהכתוב אלה בהם ותפשו בו (שם פח:). **בעלה נאמן עליה.** ואין לריך להעמיד עדים אללו. (לעיל ז.). **סוטה שהיא בלאו.** ללא יוכל בעלה להשקות וגו', למדנין ביבמות (יד:) מה **מאי שנא תלמידי חכמים.** מירוצא הוא והכי קאמר לעולם מחיל ודיקא ליה ממתני' מאי שנא דבעינן תלמידי חכמים משום דגמירי לאסורה בלא דלמא מחיל קינוי ואי לא מחיל ומחיל מחיל: **אם לי זעירא.** שהיה מתנאי יוסלים: **וקן ממרא.** שהמרה על ב"ד של לשכת הגזית ומיתתו בחנק: **שאינו בלאו.** אחרי אסר לו הכתוב לא יהיה לו נשים ולא יסור לבבו (דברים יז, יז) ואפילו הכי לא עבר עד שכתב לו ספר תורה לעלמו שנאמר (שם) ובתב לו את משנה התורה הזאת וגו' ולמדנין ביבמות (יד:) מה אני מקיים אחרי אשר הוטמאה לרבות סוטה שנסתתה (לעיל ז.). שכן יש לה היתר. לכשתטהר, לפיכך אין יכול לומר מוקפו, שמוטמא הוא לאחר זמן (שם). **תאמר בסוטה** שאין לה היתר. אם תמצא טענה ולפיכך נצו רוקף לאחריה (שם). שטר העומד לגבות כגבוי דמי. כלומר גדול כח הסטר וכמו שמוחזק בנכסים (יבמות לח:) מי שהנכסים מסועדים לו יש על הטלטלים והנכסים במחזק בעל הסטר עומדין כאילו הוא גבוי ועומד, לפיכך היא גובה מפקר, שאינה באה להוציא מהם שהרי הנכסים עליה להביא, אלא הם באים להוציא ממנה (שבועות מח:).

תוספות שאנץ

שאר אחיו חולקין עמו ל"ה: אמר לך רב אנא דאמרי אפי' לר' יונתן וכ"ש לר' יאשיה וא"ת כיון דאשתו מעלייתא היא אמאי איצטריך ליה לר' יאשיה איש איש לרבות. וי"ל דלאו דוקא הוא אלא אסמכתא בעלמא הוא ועיקר קראי לאשת חרש ושוטה ושמואל אמר אנא דאמרי אפי' לר' יאשיה פי' וכ"ש לר' יונתן דאינה שותה משום דלאו אשתו היא. וא"ת כיון דלאו אשתו היא אמאי איצטריך לר' יונתן קרא למעוטי וי"ל דאינו אלא אסמכתא בעלמ' וקרא לאו להכי אתי אלא לאקושי אשה לאיש כדאמרי' לעיל ל"ה: אמר אביי לא לאוסרה עליו. וא"ת למ"ד דאוסרין על הייחוד למה לי למתני' למימר דמהני קנוי לאסרה עליו פשיטא וי"ל דאצטריך מתני' אפי' היכא דאינה אסורה משום ייחוד לר' יונתן קרא למעוטי כגון בפתח פתוח לרשו' הרבים דאין שם משום ייחוד ואפי' הכי לענין סוטה הוי רשות היחיד וה"נ אמרי' חצר שרבים נכנסין לה בזו ויוצאין לה בזו רשות היחיד לשבת ורשות הרבים לטומאה. משמע דוקא היכא דאיכא תרתי פתחא אבל היכא דליכא אלא פתח אחד הוי רשות היחיד לטומאה אי נמי כגון שבעלה בעיר דאמר בשלהי קידושין בעלה בעיר אין חוששין לה משום ייחוד ואפי' הכי לענין תורת סוטה אשמעינן מתני' דחשבי' ליה לסתירה ואפי' בעלה בעיר כיון דלא משתמיט תנא בשום מקום לומר שלא תחשב סתירה לענין סוטה כשבעלה בעיר: ש"מ בעי התראה ש"מ ובפתח פתוח לרשות הרבים ליכא לאוקמיה ואינה עוברת על דת דהא מסתמא כיון דאינה עוברת על דת לא היו ב"ד מקנין אותה כדי להפקיע כתובתה בכדי אבל ק' דאיתא בתוספ' דכתובות בהדיא נשים שאמרו שעוברות על דת צריכות התראה ויוצאות בלא כתובה לא התרו בהן יוציא ויתן כתובה ולמה לא הביאה כאן התלמוד ושמא דלא הוה ידע לה: זקן ממרא שהמרה על ב"ד של לשכת הגזית ומיתתו בחנק: ב"ש סברי שטר

עין משפט נר מצוה

סז א מיי' פ"ג מהל' סוטה הל' ה:
יז ב ג מיי' פכ"ד מהל' מיאות הל' יד טז סמג עשין מח טוש"ע אה"ע סימן קטו סעיף ד:
יח ד מיי' פ"ח מהל' סוטה הלכה ז טוש"ע אה"ע סי' קמח סעי' יב:
יט ה מיי' פ"ו מהל' ממרים הלכ' ח סמג לאוין רכ:
כ ו מיי' שם פ"ג הלכה ד סמג לאוין ג:
כא ז מיי' פ"ח מהל' סוטה הלכה ז סמג עשין נו טוש"ע אה"ע סימן קמח סעיף יב: